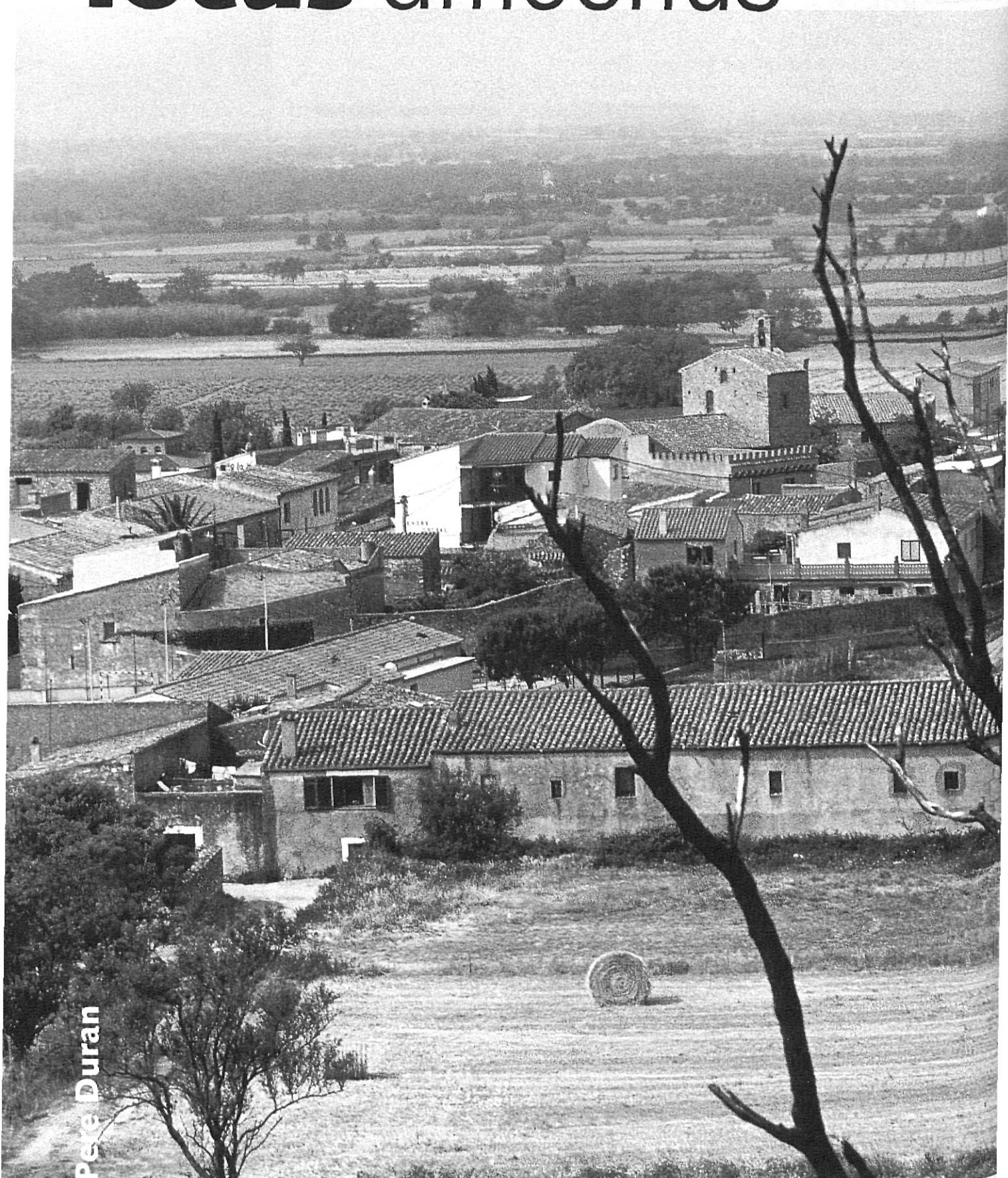

locus amoenus

Pete Duran

Dolors Garcia i Cornellà

Hi havia una gossa. Es deia Ledi. Tenia el pèl curt, brillant, marró fosc. Uns ulls vius. Un cos valent. Si fèiem cabanes amb canyes al cor de la pineda, la Ledi ens hi acompanyava. Si ens decidíem per una guerra d'olives entremig de l'olivar de la font d'en Vilà, la Ledi, sense prendre partit per cap dels dos bàndols, ens observava críticament. Si anàvem d'excursió al Roc de l'Àguila, la Ledi, amb la llengua a fora, flairant caus de conills, pujava amb nosaltres.

Hi havia uns amics de la nostra edat. Eren del poble. Es deien Josep, Pere, Pere Joan. N'hi havia d'altres de més grans: paletes, pintors, pagesos. Els més grans, al vespre, tornant de la feina, prenién una cervesa al bar de can Veri. Una cervesa i unes olives.

Hi havia un bar. El bar era d'uns amics de la família. Ens estàvem a casa de la gent del bar. Tres setmanes de setembre al bar de can Veri, a Pau, cada estiu.

Hi havia cels estirats, en aquells setembres, amb uns blaus insultants, de tan blaus. Les vinyes eren a punt de rebentar. Les oliveres, sota el sol i el blau de setembre, semblaven de plata. Les figueres eren plenes de figues i d'ocells.

Hi havia bicicletes, genolls pelats, calor, mosquits, cabanes de canyes, pantalons curts, sandàlies, nits de jocs amb els amics corrent pels carrers foscos, recança per anar a dormir, concerts nocturns de grills.

Hi havia carrers sense asfaltar, cases velles, gent gran, poca mainada, pocs turistes, la cooperativa i l'olor de sofre, el mar a tocar, tramuntana, els horts enmig de les vinyes, postes de sol enceses. Cada vespre jugàvem a veure el sol com moria darrere el Canigó mentre deixàvem anar l'aigua que regava les tomates, els carbassons i les albergínies morades.

Hi havia enamoraments, baralles, petites transgressions, petits i grans descobriments.

Fa trenta anys, i més i tot.

Pau encara s'estira al mig de les vinyes i les oliveres, sota cels blaus, al cor de l'Alt Empordà. Encara té el mar a tocar. Conserva, extraordinàriament vius, olors, records, sensacions, sons... de fa trenta anys, i més i tot. Ho conserva dins d'una capsa de color de plata d'olivera. Una capsa a punt de rebentar, com les vinyes el setembre.